

ISADORA A L'ARMARI

Cia La InCògnita

Per Marc Rosich

Ell: Et pagaré. Et pagaré molt bé. Et puc pagar molt bé. A part del que ahir ja vam deixar estipulat. (*Ja ha acabat de mesurar-ho tot i acaba de revisar les mesures que ha apuntat a una llibreteta.*) Tots els extres segur que et van bé. (40) No saps quan tornaràs a vendre't, (103) quan tornaràs a trepitjar un teatre, a pujar al bus turístic... (90) Bé que necessitaràs un copet de mà per anar pagant el lloguer, no? Ara t'has quedat solet amb el *marron*. (93) No voldria pas que vinguessin els mossos a desnonar-te. (102) Seria un espectacle horrorós, (44) veure com t'arrosseguen escales avall estirant-te d'aquests cabells de pa d'or. (114)

El veí: De quant estem parlant? (58) De quant més?

Ell: Quant necessites? (20. Posa-li 20 i mig.)

Aquest pis és molt lluminós als matins. I tota aquesta llum, un dia, pot ser teva.

El veí: Ja... però... el pis és a nom teu només? O a nom de tots dos. Vull dir que...

Ell: Ja sé què vols dir.

El veí: Segur?

Ell: Tot anirà bé, tot anirà bé.

Bé... esperem-ho. Creuem els dits. El panorama és molt fràgil... hi ha molts condicionants... però... tot anirà bé.

El veí: Segur?

Ell: Què vol dir segur? No hi res segur en aquesta vida. Però si convences la Isadora... si ets prou convicent... acabarem proveint-te de tot el que necessitis.

El veí: Acabareu? Tu i qui més?

Ell: La Isadora i jo.

El veí: I el teu germà?

El veí: Creuem els dits.